



Hoe gaat het met het koor?

We hebben alles bij elkaar ruim een jaar niet met elkaar kunnen zingen. In de nieuwsbrief van december berichtten we uitgebreid over onze online activiteiten. We hadden toen net een filmpje gemaakt met een herfstachtig karakter. In de winter brachten we een vierde filmpje uit, te zien op YouTube:

<https://www.youtube.com/watch?v=Uu5pBa3oy1w&feature=youtu.be>

Zodra het kon hebben we twee samenkomsten gepland voor de zomervakantie.

Café Chantant I: een heerlijk weerzien.



Op 18 juni richtten we de grote zaal van wijkgebouw Overdie in voor ons eerste 'café chantant'. Een tiental tafeltjes waaraan zangers konden plaatsnemen, samen met iemand waar ze normaal ook al dichtbij zijn, op 1,5 meter afstand van elkaar. De kok van Overdie had met zijn medewerkers gebakjes bereid en iedereen werd aan tafel voorzien van koffie en thee. Toen begonnen we zoals altijd met het welkomstlied. Gertje en Roos zongen de zangers individueel toe, want zij mochten al wel optreden voor de groep maar die mocht nog niet zingen. Daarna speelde het orkest 'Colonel Bogey' en gingen we bewegen op muziek. Luisteren naar Smetana's 'De Moldau' werd afgewisseld met een spel waarbij Gertje op een djembé voorspeelde en de zangers, ieder met een eigen (vaas-)trommel het ritme nadeden. Na een duet voor dwarsfluit van Greta en Gertje was het weer tijd voor bewegen op het nummer 'Those were the days'. Het was heerlijk om te zien hoe iedereen genoot, heen en weer bewoog op

de tonen van 'Het Slavenkoor' uit de opera Nabucco van Verdi. Een gevarieerd programma dus van luisteren, bewegen en zelf muziek maken.

Natuurlijk mocht een gedicht niet ontbreken. 'Ballade van troost' knipte Marjo voor ons uit de krant. Helaas werd de naam van de dichter niet vermeld.

Café Chantant II

Ballade van troost

De angst overheerst
En iedereen stuurt
Zijn mening, haar twij-
fels
De eenzaamheid schuurt
Het nieuws is herhaling
Van dezelfde grafiek
ook morgen weer zijn er
steeds meer mensen ziek

Een kapje, houd afstand
Ga niet op bezoek
Vanavond geen drankje
In de kroeg om de hoek
We moeten, we zullen

We hopen dat ooit
Deze virale winter
Toch ook weer ontdooit

En dan gaan we dansen
En iedereen kussen
Ik open mijn armen
En jij past daartussen
We zingen, ik fluister
In iedereen's oor
Kom geef me je hand
Dan ga ik je voor
In een leven dat draait
om alles wat lief is
Van voetbal tot kunst

Waar in perspectief is
Zolang als ik kan
Zal ik blijven dichten
Om angst in het donker
Net iets te verlichten
Als jij dan wat speelt
Op piano, gitaar
Dan brengen we samen
De boel bij elkaar
Dan zingen we luidkeels
Bij wijze van toost
Dwars door de afstand
Dit liedje van troost
Dichtbij, op afstand
Dit liedje van troost

En toen mochten we ineens weer zingen! Heerlijk om ieders stem te horen in het welkomstlied. Nico had zijn mondharmonica mee en trakteerde ons als vanouds op een mooie medley. De canon 'Sjaloom Chaverim' klonk weer prachtig en Greetje zong uit het hoofd: 'Het fiere schooiershart'. Twee zangers van de wachtlijst kwamen de

sfeer proeven en raakten enthousiast, ze willen graag lid worden. Dat is fijn want het afgelopen jaar zijn er zangers verhuisd of moesten om een andere reden afhaken. De middag had een speciaal karakter. Loek, onze gitarist, speelde voor het laatst mee in het orkest. Op zijn verzoek zong Roos 'Duerme negrito', een Latijns-Amerikaans slaapliedje met een prachtige gitaarbegeleiding. Edwin en hij hadden samen via een online verbinding een nummer ingestudeerd voor piano en gitaar en brachten het, voor het laatst samen, met verve. Gertje zong voor hem een lied, geschreven op de melodie van 'Hallelujah' een nummer van Leonard Cohen. Iedereen zong het refrein uit volle borst mee. We kregen die middag de sfeer van 'het samen koor zijn' weer helemaal te pakken en hopen na de zomer weer elke 14 dagen samen te zijn.



Het orkest oefent van tevoren. Links op een van de tafeltjes staat de trommel voor Nico al klaar.

Vrijwilligersbijeenkomst en Afscheid van Loek.

Voor de ene vrijwilliger was het afgelopen coronajaar lastig, voor de ander ging het wel. Maar iedereen was blij elkaar weer te zien. Over de toekomst viel nog niet veel te melden. We gaan eind augustus starten met het koor. We hopen natuurlijk dat iedereen dan weer maatje van zijn eigen zanger kan zijn. We schreven kaarten voor vrijwilligers die gestopt zijn, veelal omdat ze meer tijd zijn gaan besteden aan kinderen en kleinkinderen. Ria Couwenberg bijvoorbeeld, die altijd als eerste in de zaal was om alles klaar te zetten, thee schonk voor de muzikanten en de mensen buiten opwachtte. Maar vooral maatje was van Nico.



'Ik doe nog een jaar mee', zei Loek in juli 2019. 'Dan heb ik er 7 jaar op zitten en ga ik het rustiger aandoen; alleen nog het koor van Warm Thuis.' Ruim op tijd om een opvolger te zoeken en in te werken en dat lukte. Maar juli 2020 zaten we midden in de eerste lockdown dus zijn afscheid moest wachten. Met het inwerken van zijn opvolgster Miekeging hij door. Hij bekwaamde zich in het maken van filmpjes en werd daar steeds beter in. Het laatste product van het geheugenkoor online is een plaatje!. En bracht iemand een lied in, dan zorgde hij voor bladmuziek in de juiste toonsoort voor onze zangers.

Wilde je een lied zingen als intermezzo, dan schreef je naar Loek: 'Kun je hier iets mee' en dan kwam er per kerende post een voorstel voor begeleiding op gitaar, piano, accordeon of fluit.



Loek was er altijd. Hij fungeerde als anker in het orkestje, gaf aan wanneer te beginnen en bepaalde het tempo.

Gerard Eggerding sprak hem namens het bestuur toe en karakteriseerde hem als iemand die met toegewijde vanzelfsprekendheid alles voor het koor ondernam. Op de achtergrond blijft hij gelukkig nog actief met het bijhouden van de website en het verzorgen van de bladmuziek. We zullen hem missen!

Even voorstellen:



Ik ben Marjo Kunst, 71 jaar oud. Ik woon in Alkmaar met Dirk, we hebben twee dochters en twee kleinkinderen.

Omdat ik het zo fijn vind om te zingen en ook samen met anderen te zingen heb ik me begin vorig jaar als vrijwilliger aangemeld bij het Geheugenkoor.

Vooraf van het zingen van de liedjes van vroeger word ik blij. Samen met mijn moeder en soms ook mijn vader zong ik graag tweestemmige liedjes, zoals 'In 't groene dal, in 't stille dal..' en 'Nu breekt uit alle twijgen..'. Vooral bij de afwas was dat ons vaste ritueel. Ik zong in verschillende koren, nu zing ik in het Alkmaars Oratoriumkoor.

Toen ik voor het eerst kwam kennismaken in het Geheugenkoor, zat ik naast An Bos. Ik hield de mappen vast, waar de liedjes in stonden, die we die middag zongen. Maar An hoefde helemaal niet in die mappen te kijken, ze kende alle liedjes uit haar hoofd. En tot mijn verbazing kende ik ook bijna alle liedjes. Het leek net of er allemaal deurtjes open gingen waar die liedjes achter verstopt zaten.

Ik voelde me meteen thuis in het koor. Er heerste een warme en gezellige sfeer. Ik vond het bijzonder om te ervaren met hoeveel plezier, zorg en aandacht de middag met liedjes, beweging en dans werd verzorgd door Gertje en Roos en de muzikanten. Ik zag de mensen om me heen genieten en ik genoot volop mee.

Door de coronastop ben ik maar een paar keer bij het koor geweest. En voor de meesten van jullie ben ik een onbekende. Achter de schermen heb ik geprobeerd om het bestuur te ondersteunen met werkzaamheden op de computer. Vanaf juli dit jaar ben ik lid geworden van het bestuur. Ik ga daar de taak overnemen van Gertje om de vrijwilligers te coördineren en wat daar zoal bij komt kijken.

Ik ben opgeleid tot onderwijzeres, maar heb het grootste deel van mijn arbeidzame leven in de kinderopvang gewerkt. Na mijn pensioen ben ik een aantal jaren coördinator geweest van vrijwilligers van de afdeling ouderenbezoek bij Humanitas. Ik hoop jullie allemaal gauw te ontmoeten en samen te zingen.

Colofon geheugenkoor Alkmaar:

Website: www.geheugenkooralkmaar.nl

Email: geheugenkooralkmaar@gmail.com

Facebook: www.facebook.com/geheugenkooralkmaar

Contactpersonen: Gertje Hutschemaekers tel: 072-8505715 en Nelly Kostelijk tel: 0251 650446

Deze nieuwsbrief is gemaakt door Roos Hoogedoorn.

Foto's: bladzijde 1. en 3. zijn van Mirella Wouters. Bladzijde 2. van Irene v.d. Kolk.

